Από το Συναξάρι – Αγία Μόνικα, η μητέρα του αγίου Αυγουστίνου

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 4 Μαΐου, 2017

Υπόδειγμα συζύγου και χριστιανής μητέρας, η αγία Μόνικα γεννήθηκε στους κόλπους μιας θεοσεβούς οικογένειας της ρωμαϊκής Βόρειας Αφρικής. Παντρεύτηκε έναν αγαθοεργό, αλλά αψίθυμο εθνικό, τον οποίο χάρις στην υπομονή και γλυκύτητά της κατόρθωσε να φέρει στον δρόμο του Θεού στο τέλος της ζωής του. Μένοντας χήρα, δεν θέλησε να συνάψει δεύτερο γάμο, με σκοπό να αφιερώσει την ζωή της στην ευσέβεια και στην μόρφωση του γιου της Αυγουστίνου [15 Ιουν]. Παρακολούθησε με καρτερικότητα, κλάματα και προσευχές τις παρεκτροπές του νέου που κατέληξε να πέσει στην μανιχαϊκή αίρεση. Όταν το έμαθε, έκλαψε για τον θάνατο της ψυχής του περισσότερο απ’ ό,τι αν είχε παύσει ο ίδιος να ζει, αλλά ο Θεός την παρηγόρησε σε ένα όνειρο και την διαβεβαίωσε για την μελλοντική μεταστροφή του γιου της.

Όταν ζήτησε από έναν επίσκοπο εντριβή στις ιερές Γραφές να πείσει τον Αυγουστίνο με λογικά επιχειρήματα, εκείνος, προτιμώντας να αφήσει τον βασανιζόμενο νέο να βρει μόνος του την αλήθεια, απάντησε στην Μόνικα: «Πηγαίνετε.**Είναι αδύνατο ο γιος τόσων δακρύων να χαθεί!**» Ο Αυγουστίνος, ωστόσο, βυθιζόταν ολοένα περισσότερο στον άτακτο βίο, και έχοντας πάρει την απόφαση να εγκαταλείψει την Καρχηδόνα και να μεταβεί στην Ρώμη, την πρωτεύουσα της ακολασίας, κατάφερε να ξεγελάσει την μητέρα του που ήθελε να τον ακολουθήσει και επιβιβάστηκε μόνος στο πλοίο.

Όταν άρχισε την σταδιοδρομία του ως ρήτορας στο Μιλάνο, η Μόνικα ήλθε να τον βρει και δέχθηκε με εκστατική αγαλλίαση την είδηση της μεταστροφής του υπό την επίδραση του **αγίου Αμβροσίου**. Κι όταν τέλος έλαβε το βάπτισμα, το Πάσχα του 387, τα δάκρυα της ευσεβούς μητέρας μεταμορφώθηκαν σε δάκρυα χαράς. Λίγο αργότερα, φθάνοντας μαζί στην Όστια με την πρόθεση να επιστρέψουν στην Αφρική, η Μόνικα συζητώντας με τον γιο της για τις επαγγελίες της αιώνιας ζωής, του είπε: «Γιέ μου, τίποτα πια δεν με κρατά στην ζωή αυτή. Τι θα έκανα εδώ και για ποιον λόγο να έμενα; Ο μόνος λόγος που με έκανε να επιθυμώ να παραταθεί για λίγο ακόμη η ζωή μου, ήταν να σε δω χριστιανό πριν πεθάνω. Ο Θεός με εισάκουσε και με το παραπάνω, αφού σε βλέπω τώρα να περιφρονείς τις χαρές αυτής της γης, για να αφιερωθείς στο λειτούργημά σου. Τι δουλειά έχω πια εδώ;»

Πέντε ημέρες αργότερα έπεσε στο κρεβάτι με πυρετό. Έχοντας γύρω της τους δύο γιους της, έδειχνε ήδη ξένη απέναντι στα πράγματα του κόσμου τούτου και τους είπε

ότι λίγο ενδιέφερε ο τόπος του ενταφιασμού της, είτε στην πατρίδα της, είτε στην Ιταλία, διότι δεν υπήρχε λόγος να φοβάται ότι δεν θα την αναγνώριζε ο Θεός για να την αναστήσει, όταν θα ερχόταν το τέλος του κόσμου. Τους ζήτησε μόνο να την μνημονεύουν μπροστά στο θυσιαστήριο του Θεού. Εκοιμήθη λίγες ημέρες αργότερα σε ηλικία πενήντα έξι ετών.

(Από το βιβλίο: "Νέος Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας", υπό Ιερομονάχου Μακαρίου Σιμωνοπετρίτου. Μάϊος. Εκδόσεις Ίνδικτος)

(Πηγή ηλ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org)